

Žalm 73

Jak je Bůh dobrý k Izraeli,
k těm, kdo jsou čistého srdce!

Avšak moje nohy málem
odbočily, moje kroky
téměř sešly z cesty,
neboť jsem záviděl
potřeštěncům, když
jsem viděl svévolné, jak
pokojně si žijí. Smrt je do
okovů ještě nesevřela, jejich tělo
kypí, nevědí, co je to lidské
plahočení, nebývají postiženi jako jiní
lidé. Jejich náhrdelníkem je zpupnost,
násilnictví šatem, do něhož se halí.

Jejich oko vystupuje z tuku, provaluje se
smýšlení srdce. Vysmívají se a mluví zlomyslně,
povýšenou řečí utiskují druhé.

Do úst nebesa si berou, jazykem prosmýčí zemi.
A lid se za nimi hrne lokat vodu plným douškem.

Říkávají: "Což se to Bůh dozví?"

Cožpak to Nejvyšší pozná?"

Ano, to jsou svévolníci: bez starostí věčně kupí jmění.

Tedy zbytečně jsem si uchoval ryzí srdce
a dlaně omýval nevinností?

Každý den se na mě sypou rány,
každé ráno bývám trestán.

Kdybych řekl: "Budu mluvit jako oni",
věrolomně bych opustil pokolení tvých synů.

Přemýšlel jsem, jak se v tom všem vyznat,
nesnadné se mi tozdálo.

Teprv když jsem vstoupil do
svatyně Boží, pochopil jsem,
jaký vezmou konec.

Věru, staviš je na
kluzké cesty, do
zkázy je sraziš.

Jaký úděs
náhle vzbudí,
hrůzou se obrátí
vniveč do jednoho.

Jako snem po procitnutí,
Panovníku, pohrdneš jejich
přeludem, až se vzbudíš.

Když bylo mé srdce roztrpčené,
když se jitřilo mé ledví,

byl jsem tupec, nic jsem neznal,
jak dobytče jsem před tebou býval.
Já však chci být ustavičně s tebou,
uchopils mě za pravici,
povedeš mě podle svého rozhodnutí
a pak do slávy mě přijmeš.

Koho bych měl na nebesích?

A na zemi v nikom kromě tebe nemám zalíbení.

Ač mé tělo i mé srdce chřadne,
Bůh bude navěky skála mého srdce a můj podíl.

Hle, ti, kdo se tobě vzdálí, zhynou.
Ty umlčíš každého, kdo poruší ti věrnost.

Mně však v Boží blízkosti je dobře,
v Panovníku Hospodinu mám
své útočiště,
proto vyprávím o všech tvých činech.

